

Razljučena Rojilka se je utolažila, in črna travnica se je, za seboj vlekoč težki trebušček, polagoma pomikala proti žrelcu. Odtod pa se je spustila doli na trato.

Čebelice so stale doslej kakor obstreljene nad čudovitim obiskom.

„Kaj pa je bilo?“ je vprašala natihoma Črnico mlada Vrésnica. In Črnica ji je postrežljivo razkladala:

„Bodíte previdne, sestričice, kadar srkate med po cveticah! Na cvetovih prebivajo spomladi ličinke travnice. Živijo pa ondi kot mičkene, skoro nevidne stvarice. Ali videle ste jih gotovo že: dolge tipalnice in ostre čeljusti, ukrivljene kakor turški polumesec. Taka ličinka se rada obesi na nožice os, muh in čebel, ki so prišle na cvetje medu iskat. Oprime se vas, da niti ne opazite, kdaj ste jo prinesle v panj.

Tu zleze travnica-ličinka v kako celico in ukonča čebelni zarodek — dobro ti namreč ve, da bi hrana v enem piskrcu ne zadostovala dvema lačnima želodcema. In poslej pojé tatinska ličinka sama ono trohico medú, ki je bila namenjena za umorjeno sirotče, debelí se ž njim, se krepi, sleče svojo dosedanjo suknjo, se zabubi, dokler se ne spremeni v celega hrosta, kakor ste ga ravnokar videle. Sedaj travnico ubijati bi bilo prav res malo pozno, potem ko smo ji prav za prav me same pomagale v življenje...”

Črna travnica je mej tem že zložno in zadovoljno lezla po dišeči travici velikega travna in bila vsa srečna veseleč se z drugimi živalicami ljube spomladi.

Siromakova smrt.

(Slika. — Spisal *Bogdan Slavko.*)

Zadnji solnčni žarki so poljubovali vrhove mogočnih gorenjskih planin. V grmu je speval slavec miloglasne melodije. Od daleč se je glasil kravji zvonec, znaneč, da se vrača živina s pašnikov domov. Pastirji so glasno ukali in popevali mične popevke. . . . . Prijazen večerni veter je pihljaj po naravi in se igral s peresci na drevesih. Iz visokih cerkvenih lin se je oglasil mogočni zvon, znaneč vernikov: „Zdrava Marija.“ Čarobno so odmevali njegovi glasovi po širni dolini. . . Kmet je končal svoje težavno delo, snel klobuk z glave, povzdignil molitev proti nebu k prečisti Devici in se ji zahvaljeval iz srca. . . Zvon je brnel dalje. . .

Ob tem času pa je stopal priletan mož proti vasi P. Počasen je bil njegov korak. Čim bliže vasi je prihajal, tem počasneje je stopal, in slednjič je obstal. . . Naprej ni mogel. . .

Mej tem lahko opazujemo tega neznanega človeka. Uborna, raztrgana obleka mu je pokrivala život. Obličje je bilo blede, roke so mu omahovale in noge mu niso hotele več služiti. Odložil je svojo malho, v kateri je imel milodare, poleg pota. Sam je pa skušal dospeti nocoj v vas. Toda noge ga niso hotele več držati. Sedel je na tla in srpo zrl proti vasi. . .

„O moj Bog, da sem tako nesrečen!“ je vzdihnil iz dna srca in debela solza mu je pritekla iz očesa na velo, hrapavo lice.

Za malo časa je vstal ter silil dalje, toda le par korakov je storil in zopet je moral sesti na tla.

Iz srca se mu je privila goreča molitev. Solza za solzo mu je kapala iz očesa .... Premikal se je po tleh .... Oziral se je okrog, toda ni bilo nobenega človeka, ki bi ga peljal v vas.

V tem je razgrnil mrak svoja črna krila po zemlji. Na nebu se je prižigala zvezdica za zvezdico. Izza gorá je posijala luna in čarobno sevala na zemljo. Njeni žarki predramijo neznanca iz tožnega sna, ki se mu je zdel kot večnost. Še jedenkrat je skušal ubožec dalje; a vse zastonj.

Sedel je na rob njive, uprl svoje objokane oči k nebu in govoril s tresočim glasom:

„O moj Bog! Približala se mi je poslednja ura, ko bodem zapustil ta svet. Rad bi prišel nocoj v vas, da bi ondi v pričo ljudij izdihnil svojo dušo ... A moči so mi oslabele in tukaj moram počakati bele žene — smrti, da mi pretrga nit življenja. Nikdo ne bode molil pri moji postelji. Nikdo mi ne bode držal sveče ... Le ve, zvezdice, ki prijazno migljate gori na sinjem nebu, mi bode te svetile, in luna bode priča moje smrti ...“

Glas mu je zastajal v grlu in le počasi je nadaljeval:

„Ti, Vsegamogočni, ki veš vsa dela mojega življenja, sprejmi mojo dušo v sveti raj. Rad bi Te, o Gospod, prejel kot popotnico v večnost; toda tukaj ni nikogar, ki bi mi šel po duhovnika ... Ljubi moj zavetnik sveti Florijan, pridi mi na pomoč ...!“

„O Marija“, je vzdihnil čez nekoliko časa ubožec v smrtnem boju. Proseče je upiral svoje rosno oko na nebo ...

Le redek vzdih se mu je še izvil iz srca: „Češčena si Marija . . . . Jezus ... prosi ... grešnike ...“ Več ni mogel izgovarjati besed. Le srce je bilo polno pobožnih vzdihov ...

Čelo mu je postalo rosno . . . . Roka je omahnila . . . . Oči so postale steklene ... Zadnja solza mu je zaigrala v očesu in njegova duša je splavala „iz te solzne doline“ v boljše življenje ...

* * *

Drugo jutro je našel G ... nov hlapec mrtvo truplo, ki je ležalo poleg pota. Bliskoma se je raznesla novica, da je sinoči umrl Gostačev Florijan po poti v P.

Tožno so odmevali drugo jutro zvonovi iz cerkvenih lin, ko so pokopavali Florijana. Duhovnik je opravil ob grobu molitve za mrtve in nato odšel z žalostnim srcem s pokopališča ... Grobokop in njegov tovariš sta zasula jamo. Po dokončanem delu izpregovori prvi svojemu tovarišu:

„Prav je storil večni Bog, da je poklical Florijana s tega sveta k sebi. Rešil ga je pozemeljskih nadlog in rev.“

Nato sta molčé odšla ...

